

Változó díszletek között: Gráfel György alkotásról, kultúrákról, természetéről

2011. február 04. péntek, 19:36

Fiatal, közvetlen, sármos. Gráfel György szobrász, képzőművész, ezekkel az erényekkel is büszkélkedhet. Neve régóta ismerősen cseng a művészetet kedvelők számára. Ha szemrevételezzük legutóbbi figyelemfelkeltő munkáját, a Holocsy-szobrot a Komáromi Jókai Színházban, azt hihetnénk, hogy egy élet által megedzett, korosabb alkotó kezének munkája.

– Ismét közel kerültél a Komáromi Jókai Színházhoz, hiszen eredeti szakmádat tekintve díszlettervező vagy, és már volt példa az együttműködésetekre.

– Egy előkészületben lévő darab díszletének legyártásában segédkezem, egyébként ennek ötlete, és a rendezés is magyarországi kollégák vezetése alatt áll. Az ördög nem alszik című zenés vígjáték díszleteinek gyártását vezetem. Ez inkább technikai jellegű munka, a szakmámat illetően az érme másik oldala, ami nem az ötletekkel, hanem a kivitelezéssel függ össze.

– Egészen fiatal korod óta alkotsz. A képzőművészet számos ágában remekelsz. Milyen műfajokhoz kerültél közel?

– Restaurátornak készültem, régi, fából készült tárgyak felújításával foglalkoztam és grafikával, ez utóbbi nálam bizonyos előnyt élvezett. Azután egy kicsit elkanyarodtam a restaurátor szakmától, díszlettervezői szakra íratkoztam be a főiskolán. Már az iskola alatt volt alkalmam tevékenykedni a Komáromi Jókai Színházban. Szülővárosomban kerültem közel ismét a restauráláshoz. Kővel dolgoztam, kőszobrokat, homlokzatokat újíttam a régi épületeken. Egy időben a Szent András templom felújítási munkálataiban is részt vettem. Mindemellett szobrászkodtam, portrékat készítettem. Egyébként a kreatív hajlam a családban van. Apám is grafikával foglalkozott, később a főiskolán képzőművészet-szlovák szakon tanult tovább, jelenleg műemlékvédelemmel foglalkozik.

– Amellett, hogy a munkád minden bizonnyal gyönyörködtet, feltölt téged, vannak egyéb kedvteléseid?

– Nagyon szeretek utazni, új országokat, kultúrákat megismerni. Az egyes kultúrák közt ugyanis óriási eltérések vannak az életfelfogást illetően is. Nemrégiben Írországban tapasztaltam, hogy sokkal lazábban képesek élni az emberek. Gondjaik ellenére is szabadabban kommunikálnak, szórakoznak.

– Van olyan hely, objektum, amely egyfajta mágikus hatással van rád, vonz téged valami miatt?

– Középiskolás éveim alatt ellátogattunk a párizsi Notre Dame-ba. Lenyűgözött az épület, ahogy a természetes, kívülről beáramló fény megvilágította a belső teret, és hatására különös mélységek és magaslatok rajzolódtak ki. Ez egy régebbi élmény. Nemrégiben a lisszaboni Óceánárium olyan volt, mintha ablakot nyitott volna egy tengermélyi színház díszleteire. Írországból elvarázsolt a zord idő, az állandó szél. Az egész nyugalommal töltött el.

Annak ellenére, hogy panelházban nőttem fel, egy időben kicsit mezőgazdász lettem. Vettem magamnak egy lovat. Érdekelt a lovaglás. A természet nagyobb biztonságot, nyugalmat ad az embernek, mint a nyüzsgő város. Az embert leginkább a szociális környezete befolyásolja. Ez pedig független attól, hogy ki, milyen tájba születik.

Flaska Kata

Dömötör Ede fotója